

Una princesa valenta

Iris Descartín Morales

Hola! Em dic Cleo i us contaré la història de com em vaig convertir en l'exemple del poble.

Soc la princesa de la vila de Montblanc i visc al castell amb els meus pares. Tinc un germà petit i una germana petita. Quan els pares han de marxar, jo els cuido. M'agradaria anar amb els pares i prendre decisions importants, ja que d'aquí a pocs dies serà el meu aniversari i faré 17 anys, però els pares em diuen que com a germana gran he de cuidar del castell i dels nens. No entenc per què no em deixen fer res més que vigilar els meus germans. Jo vull ser exploradora i fer grans descobriments i així guanyar-me el respecte del poble. Per aquest motiu vaig decidir que faria una cosa perquè mai més ningú em tractés com si fos només una princesa qualsevol.

El meu pla va ser escapar-me del castell per anar a la cova del drac i, una vegada que estigués allà, eliminar al drac que tanta por ens feia i feia les nostres vides més difícils. Aquell drac destruïa els conreus i els ramats per poder menjar i de vegades s'emportava la gent del poble a la seva cova i ja no els tornàvem a veure. Tenia clar que allò seria un acte de valentia, i que la gent em començaria a respectar per la meva mostra d'amabilitat al poble. Aquella mateixa nit em vaig escapar per anar a buscar el drac.

Vaig arribar a la cova a mitjanit amb un dels cavalls que hi havia a l'estable, que vaig deixar al costat d'un arbre. Amb una torxa que vaig aconseguir encendre em vaig endinsar a la cerca del drac. Tota la cova era molt gran i semblava que no hi habités

cap ànima. Però de cop i volta vaig sentir un soroll eixordador, un crit molt agut, així que vaig córrer a amagar-me darrere d'una roca gegant. Hi havia un cavaller preguntant-li al drac que no li fes mal. Semblava que aquell noi venia del meu poble, ja que portava l'armadura de Montblanc. Vaig pensar que els meus pares s'havien adonat que m'havia escapat i que havien enviat a un cavaller a salvar-me. El drac tenia agafat al cavaller amb les urpes i va dir:

– Si vols sortir d'aquí en vida, m'hauràs de portar una altra persona.

No volia deixar que aquell drac descarat es cruspís el pobre cavaller! Vaig fer una ullada al meu entorn per si trobava alguna cosa que em servís per atacar el drac i vaig trobar una espasa. Vaig agafar la i vaig sortir a plantar cara a la bèstia. Al drac li sortia foc de la boca i fum dels nassos, estava molt empenyat!

Amb uns quants cops d'espasa i algunes distraccions vaig aconseguir que el drac deixés anar el cavaller. Llavors vaig aprofitar per agafar-li l'escut, que em feia falta. El drac i jo ens vam enfrontar fins que un dels dos morís, però sorprenentment, després que el colpegés uns quants cops al cap, va marxar volant mentres plorava.

Després d'aquella situació tan estranya, vam sortir de la cova per veure a la majoria del poble a fora. Tots estaven molt feliços de veure'ns vius. I llavors el cavaller va fer una cosa que em va empenyar molt, va començar a explicar una història completament diferent de la que havia passat en realitat. Deia que ell s'havia enfrontat al drac i que havia arriscat la seva vida per salvar-me i després va treure una rosa de la butxaca i me la va donar. Però quin cregut! Per sort meva, el poble ja havia vist tota l'escena de la cova i ningú el va creure. El poble em va aixecar en braços i van començar a animar-me pel meu acte de bondat i valentia. Van aparèixer el meu pare i la meva mare, els reis, i amb una espasa em van armar

Una princesa valenta - Prosa, categoria B

cavallera de Montblanc. El meu somni de ser respectada es va fer per fi realitat.